

կ'անցընէի, Թաթարը շուտով քրիստոնեայ և երկիւղած հայ շի լինիր, ժամանակ հարկաւոր է՝ որ նա իւր անվայել ունակութեանց հրաժարի:

Միւս կողմանէ Ղրիմեցի Թաթարք կու գային մտացս առաջ, որք արեակէզ դիմօք, ցանցառ մարուօք, ամառը տաքին՝ խոշոր մորթէ գտակ գլուխնին, — զոր տեսնելով միայն՝ մարդ կը քըրտնի, — կարճ ծխափայտը բերաննին խածած, կը շարուն ուրբաթ օրեր մըզկթաց բակերուն մէջ, որը՝ ծալապատիկ քարայտակին վրայ նստած, որ՝ կկզած պատին ներքեւ, կծու ծուխը ներս քաշելով և փոխադարձ միակերպ աջ ու ձախ դին թուք արձակելով:

Մինչդեռ ես Տէր-Հօրմէ լսածներուս վրայ կը խորհրդածէի, նա վերստին սկսաւ խօսիլը առաջ վարել. — « Խօսքը մատաղի վրայ եկաւ, ասաց մտքէս անցածը գրուցեմ թող պրծի. դա գերեզմանոցի եկեղեցին՝ Ս. Կարապետի անուամբ օծւիլը լաւ բան չեղաւ »: Իսկոյն չհասկնալով Տէրտիրոջ միտքը՝ — « Ինչու լաւ բան չլինի, գրուցեցի. Սուրբ Կարապետ ազգիս պաշտպան մեծ « սուրբ է, իմ կարծեօք շատ լաւ բան արել են, « որ այն գեղեցիկ եկեղեցին՝ յանուն այն մեծ « սուրբին նուիրել են »: — Այդ չէ, պատասխանեց, Տէր-Հայր, իմ գրուցածս. հոն Ս. Կարապետ (գիւղին եկեղեցւոյն համար) մատաղը կը բաժնուի, հանդէսները առաջուանը չեն, մեր ուխտաւորք պակսեցան »: Հասկցայ Տէր-Հօր միտքը՝ նա կը ցաւէր իւր գիւղին եկեղեցւոյն ուխտը անքանալուն մասին, զի ժողովուրդը կը բաժնուէր, և անշուշտ մատաղին դէրերը Նախիջևանու Ս. Կարապետին մասն կ'ելնէին. արդարացի էր Տէր-Հօր գանգատը: